

Tanyada

10
juny
2010

**"Xerrar i fer
són dues coses diferents,
més aviat antagòniques"**

Després de les mobilitzacions del 23, 25 d'abril, 1 de maig i 8 de juny, on altre cop l'Esquerra Independentista i Endavant (OSAN) realitzarem un important esforç polític i organitzatiu, nous horitzons de lluita i treball s'obren per al conjunt del moviment. La consultes per la independència, realitzades entre el 25 d'abril i el 30 de maig, i que continuaran en diversos pobles el 20 de juny, han tornat a mostrar la creixent deslegitimació d'un Estat espanyol que es veu incapaç ni tan sols d'aprovar o anul·lar al seu Tribunal Constitucional un Estatut d'Autonomia limitat, quan no apòcrif.

A l'impuls mobilitzador d'aquestes consultes, a la demostració de les incapacitats mostrades per l'Estat espanyol i el seu marc constitucional d'esdevenir un espai d'emancipació ni de voluntat popular, cal sumar-hi la decidida aposta de l'Esquerra Independentista per aprofundir en l'organització de les masses. Els referèndums han de servir, més enllà del pla simbòlic i mobilitzador, per estendre les xarxes orgàniques i augmentar les capacitats polítiques de l'esquerra revolucionària. I, en aquest sentit, la lluita ideològica esdevé fonamental.

És tasca de l'Esquerra Independentista en general i d'Endavant (OSAN) en particular reclamar la plena independència, una independència que ha d'incloure tota la nació, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, i que s'ha de realitzar fora de l'àmbit de la Unió Europea capitalista, racista i imperialista. Cal allunyar-se de taticismes i possibilismes que ens condueixen a lliurar amb armes i bagatges tot el nostre cabal polític a la socialdemocràcia reformista i regionalista, quan no directament a la dreta catalana més reaccionària.

Just en el moment d'escriure aquesta editorial, el sionisme perpetrava el seu enèsim crim. Les tropes d'Israel assaltaven vaixells solidaris i assassinaven diversos militants internacionalistes que pretenien trencar el setge a la Franja de Gaza. Just en el mateix moment d'escriure aquest editorial, les classes populars dels Països Catalans s'enfronten a nous atacs per part de la Unió Europea i el Govern espanyol, en forma de dures retallades socials. Aquells que exigeixen un segell de democràcia en forma de condemna a la "violència terrorista", són incapaços ells mateixos de condemnar l'assassinat indiscriminat de pacífics solidaris indefensos. Aquells que exigeixen a la classe treballadora unes fortíssimes retallades, i les que vindran, són incapaços d'actuar sobre els causants de la crisi econòmica. Ans al contrari, s'apresten en cadascuna de les seues mesures a mantenir els seus elevats marges de benefici.

D'aquesta manera la conjuntura actual ens demostra que la solidaritat internacionalista, la lluita contra la crisi capitalista, i la construcció nacional tornen a confluir en el treball polític de l'Esquerra Independentista i d'Endavant (OSAN), que juntament amb la defensa del medi ambient i de l'abolició del patriarcat esdevenen els nostres eixos estratègics. Només de la nostra capacitat política i organitzativa dependrà continuar consolidant el nostre projecte emancipatori i articular-lo no ja en clau de resistència, sinó de victòria.

sumari

3. Política institucional: Cap al 2011, el programa marc i la unitat popular

5. Independentisme: Continuem l'aposta per la vertebració del moviment

7. Unió Europea, projecte polític del capital

10. Per una vaga general davant les retallades socials i salarials del govern del PSOE

12. Els efectes de la crisi: patronal i governs perfilen un futur de major explotació i retallades

14. Països Catalans, projecte de majoria popular

16. Condicionaments estructurals de les relacions sexoafectives

Tanyada

Coberta: Keith Haring Sense títol (1987)

Cita: K. Marx

Edita: Endavant (OSAN)

Consell editor, comissió de comunicació

Barcelona, La Barraqueta

c. Tordera 34, baixos, 08012 Barcelona. Tel. 93 213 90 71

València, Nou Racó de la Corbella

c. Maldonado 46, baixos, 46001, València

propaganda@endavant.org www.endavant.org

Llicència Creative Commons

Reconeixement compartir amb la mateixa

llicència (by-sa) 3.0

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement: heu de reconèixer-ne l'autoria de la manera especificada per l'autor o llicenciat.
- Si transformeu o modifiqueu aquesta obra per generar-ne una obra derivada, només podreu distribuir l'obra resultant amb la mateixa llicència, una de similar o una de compatible.

Tirada: 700 exemplars

Tanyada es realitza amb Scribus, eina de programari lliure

Cap al 2011 el programa marc i la unitat popular

Una eina per a l'esquerra independentista i les classes populars

Aquesta primavera la CUP ha iniciat un procés de debat a través del qual es dotarà d'un programa marc per a les eleccions municipals de 2011

Aquesta primavera la CUP ha iniciat un procés de debat a través del qual es dotarà d'un programa marc per a les eleccions municipals de 2011. De moment, dues jornades celebrades a Llobera (Solsonès) i a Valls (Alt Camp) han mobilitzat a més de 100 persones per discutir alguns dels temes que formaran part de la proposta que, arreu dels Països Catalans, les candidatures municipals de la CUP hauran d'adaptar a les seves realitats. Però què és un programa marc? Quina pot ser la utilitat pràctica d'un programa marc? Amb quins instruments es vol definir un programa marc que sigui útil en la construcció de la unitat popular?

En el cas d'una organització que es presenta a les eleccions municipals, un programa marc és una síntesi de les propostes dirigides a la societat que les seves candidatures locals assumiran primer, i després adaptaran a la seva realitat local. En d'altres paraules, és un conjunt elaborat de plans d'actuació generals adaptables a múltiples realitats locals. D'aquesta adaptació en resultaran els programes locals de les diferents candidatures. Quan a finals d'any la CUP aprovi el seu programa marc de cara a les municipals de 2011, les seves assemblees locals tindran un instrument molt important de cara a definir el programa d'actuació concret de les candidatures que presentaran als diferents pobles i ciutats.

Per aprovar aquest programa marc la CUP ha volgut dissenyar un procés participatiu que ha de permetre integrar les aportacions de totes aquelles persones que no militen ni col·laboren directament amb la CUP, però que poden estar interessades en incidir en l'elaboració del programa, de manera que el programa marc resultant "sigui producte de les aportacions i propostes de militants, activistes i persones compromeses en general de tots els sectors crítics amb el model econòmic, social i cultural imperant a les viles i ciutats dels Països Catalans", segons paraules d'Òscar Mendoza, membre de l'Àrea d'Assessorament i Formació del Secretariat Nacional de la CUP. L'objectiu del procés dissenyat per la CUP és que el programa marc sigui, en la mesura del possible, el programa de la unitat popular, entesa aquesta com una aliança de caire polític i social per la transformació social i la construcció nacional dels Països Catalans, de cara a les eleccions municipals del 2011.

L'exercici que proposa la CUP està estructurat en unes jornades de debat obertes arreu del territori al voltant dels 8 eixos que ha definit, que després es materialitzarà en un document marc sobre el que múltiples agents polítics, socials i culturals hi podran dir la seva, i que

serà aprovat en Assemblea Nacional de la CUP per la seva militància. El procés hauria de servir no només per posar sobre el paper què és el que l'esquerra independentista i múltiples moviments socials pensen sobre quines haurien de ser les pautes d'acció d'aquests sectors organitzats en la lluita institucional als municipis, sinó que també hauria de permetre tenir un recolzament per avançar o per seguir denunciant les arbitrarietats del sistema des de dins de les institucions a les lluites que s'estan desenvolupant en molts municipis. Perquè això sigui possible, caldrà la màxima mobilització possible, i això és responsabilitat de tothom alhora.

La CUP té la responsabilitat d'organitzar el debat d'una forma atractiva per a tots aquells sectors que estan posant en qüestió l'actual model polític, econòmic i social, i de convèncer aquests sectors que la lluita municipalista és necessària per fer avançar les demés lluites; però els sectors polítics i socials esmentats tenen també la responsabilitat de partici-

par activament en els debats (primer assistint als debats territorials, i després, elaborant documents i esmenes) per tal que la CUP pugui assumir un programa de lluita assumit amb els quals s'hi puguin sentir vinculats.

Cal que l'esquerra independentista participi en totes les iniciatives que, des del pla organitzatiu, polític o ideològic, permetin anar bastint la unitat popular. El procés participatiu plantejat per la CUP per dotar-se d'un programa marc de cara a les eleccions municipals del 2011, més enllà dels seus encerts i les seves mancances, és una més de les propostes que, arreu dels Països Catalans, hi ha endegades avui en aquesta direcció. El seu resultat, més que un conjunt de "mesures doctrinals, intemporals i desubicades geogràficament", pot ser una eina per a les candidatures que, a través de la CUP o de qualsevol altra iniciativa municipalista, es presentin a les eleccions als seus municipis, però també pot esdevenir una eina per a qualsevol

col·lectiu que, des de la seva perspectiva local, vulgui lluitar per transformar el seu entorn.

Més enllà de la perspectiva estricta de la lluita institucional l'esquerra independentista ha de plantejar-se el procés d'elaboració del Programa Marc de la CUP de cara al 2011 com la necessària construcció d'una eina, una eina més, que permeti anar articulant la pràctica dels moviments populars de manera que la lluita en a pobles i barris, als llocs de treball, als centres d'estudi, i arreu del territori vagi de la mà de la lluita dins les institucions de manera que, des de tots els fronts, es pugui avançar en la lluita per la independència i el socialisme als Països Catalans.

Continuem l'aposta cap a la vertebració del moviment

Després de l'experiència de coordinació que ha viscut l'Esquerra Independentista els darrers anys, tant a nivell nacional com des de l'àmbit local i comarcal, potser és el moment de preguntar-nos si ha progressat el nostre model de moviment i, almenys, fins on ho ha fet. Des d'Endavant, la resposta a aquesta qüestió és molt clara: un sí rotund. Una afirmació, gens agosarada, que podem justificar en diferents raons i que entendrem millor si fem un breu repàs a l'activitat duta a terme per l'independentisme els últims anys.

En primer lloc, perquè és evident que l'independentisme ha augmentat el nombre i la qualitat de les seues mobilitzacions, i no només d'aquelles sorgides a proposta de la pròpia Coordinadora Nacional de l'Esquerra Independentista, com ha estat la campanya dels 300 anys o la mobilització del 25 d'abril del 2009, sinó també, com a tall d'exemple, d'aquelles nascudes des de les coordinadores comarcals, com ha estat el cas del treball desenvolupat al Camp de Tarragona o a la Plana de Castelló, amb la manifestació en record de les normes de Castelló, revitalitzada i enfortida des que s'organitza de forma unitària.

En segon lloc perquè la situació de l'Esquerra Independentista també s'ha vist afavorida per la millora general del clima

d'enteniment mostrat per les diferents organitzacions i que ha estat possible gràcies a l'existència de la pròpia CNEI, un organisme que, més enllà d'actuar com a instrument de coordinació del treball nacional de les organitzacions que integren l'EI, també ha actuat com a eina de debat puntual i d'anàlisi de l'estat del moviment en conjunt. Un mesurador de forces que ens ha permès, per tant, ajustar les propostes i ritmes de treball a les nostres capacitats conjunturals.

Per aquests motius, entenem com un fet indiscutible que l'Esquerra Independentista ha guanyat molt amb la creació de la CNEI. I no ho ha estat perquè la CNEI s'haja convertit en un agent legitimador de l'EI per si, sinó perquè el seu model inclou la major part de les organitzacions nacionals que impulsen el treball diari de l'independentisme arreu dels Països Catalans, amb l'excepció de la CUP, que en aquests moments no hi està integrada. A més a més, tampoc no hem d'oblidar que aquesta proposta organitzativa va partir de les mateixes organitzacions, el que encara el legitima més i que tot i no estar definitivament resolt, sí que ha estat proposat, debatut i impulsat de manera democràtica i horitzontal pels seus integrants. Que també és una plasmació de les realitats del propi independentisme, el reflex d'un moviment polièdric que integra di-

ferents façanes i realitats, però que al mateix temps s'interconnexionen integrant un conjunt on cap d'elles pot prescindir de la resta.

És evident que l'aposta per construir un model de moviment d'aquest tipus planteja l'enfrontament de majors dificultats que no la tria d'un patró basat en el verticalisme i on tot el moviment a d'ajustar-se a les directrius d'una única organització. De ben segur, que això seria més fàcil de construir a curt termini. Però també ho seria de mantenir a la llarga? Aquesta, és una qüestió que no és gratuïta. Amb l'aposta pel model que representa la CNEI és evident que s'han de primar els consensos a l'hora d'actuar i concretar les propostes polítiques; que s'ha de treballar des d'un clima de confiança i que també, evidentment, cal que es respecten les situacions individuals i l'autonomia organitzativa de cadascun dels agents que la integren. Amb aquest model, els passos són més costosos, però el resultat, a la llarga, tendeix a la solidesa i dona l'oportunitat a la integració gradual de més agents, ja que en, al cap i a la fi, no es concep a si mateix com un procés que tinga fi, sinó que s'ha de replantejar de manera periòdica per tal de fer-ho més gran i dinàmic.

En aquests moments, l'Esquerra Independentista afronta diferents reptes de cara als pròxims mesos i que inexorablement i d'una manera o una altra també acabaran, a la llarga, per reflectir-se en els seus espais de

coordinació actuals. Entre aquests hi ha, des de l'actual procés de confluència de les organitzacions juvenils nacionals: Maulets i Cajei; a la proliferació de noves coordinadores de l'esquerra independentista tant a nivell local com comarcal i fins i tot intercomarcal o a l'encara no resolta solució al procés d'integració de la CUP a l'instrument de coordinació de tot el moviment. Pel que fa al primer punt, és evident, que la culminació final del procés de confluència de totes dues organitzacions beneficiarà no només al moviment juvenil, sinó que la seua repercussió serà positiva pel conjunt de l'independentisme, que es beneficiarà d'una unificació i optimització dels criteris d'actuació.

Per altra banda, l'enfortiment i la creació de noves coordinadores locals i comarcals de l'Esquerra Independentista és una aposta a la qual tampoc no han de renunciar les organitzacions nacionals de l'EI. Hem de tenir present que aquestes coordinadores locals, malgrat que coexistisquen amb un agent nacional com és la CNEI, són, en última instància, l'espai de confluència més directe que a hores d'ara tenen les assemblees i nuclis de les diferents organitzacions nacionals per treballar. No debades, com ja hem assenyalat diverses vegades han estat aquestes coordinadores comarcals les que, amb l'impuls de campanyes pròpies lligades a les realitats locals, han aconseguit aprofundir més els lligams amb la resta d'agents socials locals, o el que és el

mateix, treballar la via per la construcció de la Unitat Popular. Però és que també, en ocasions, han agafat el testimoni de les campanyes nacionals amb la qual cosa han contribuït a reforçar el moviment a nivell nacional, el que en definitiva ens ha beneficiat a tots.

I per últim, però no per això menys important, queda pendent el punt de l'integració de la Candidatura d'Unitat Popular als espais de coordinació de tot el moviment. Una qüestió que encara queda per solucionar i que està a l'agenda de totes les organitzacions que integren la CNEI des de la seua constitució, però que no es podrà resoldre sense un procés de negociació que s'emmarque en uns termes i uns terminis raonables. I diguem termes i terminis raonables perquè des de les organitzacions que integren la CNEI tampoc no podem oblidar que un procés d'aquestes característiques haurà de comptar una total adequació als ritmes actuals, tant de debat intern com de treball que a hores d'ara té la CUP, immersa com està en la preparació de les pròximes eleccions municipals del 2011. Però també tenint present que el tancament de la primera fase de concreció de la CNEI no es resoldrà fins l'entrada d'aquest important agent a dins d'aquest espai.

Al cap i a la fi, diferents reptes que entre tots haurem d'anar treballant i solucionant, amb l'aportació de totes i tots en un procés que hem de considerar sense presses però també sense pauses i que, al cap i a la fi, ens beneficiarà a totes les organitzacions, tant en els nostres objectius concrets com generals.

Unió Europea projecte polític del capital

Per tal d'abordar la lluita política davant la presidència espanyola de la Unió Europea i per combatre l'ofensiva ideològica que hi ha darrera del procés de construcció de la UE, Endavant va editar el passat mes de febrer un extens text que podeu trobar al web de l'organització. La Tanyada us n'ofereix a continuació un extracte

La Comunitat Econòmica Europea com a instrument de la lluita intercapitalista

Després de la Segona Guerra Mundial les propostes d'integració europea eren considerades per molts com una manera d'evitar un altre conflicte bèl·lic i alhora promoure el desenvolupament econòmic de la postguerra. La Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer (CECA), que tenia el propòsit de centralitzar el control de les indústries nacionals dels estats membres, fou declarada com el primer pas cap a una federació a Europa. El procés continuà l'any 1957, quan els sis països de la CECA van firmar el Tractat de Roma, que va significar el naixement de la Comunitat Econòmica Europea (CEE), mitjançant el qual es creà un lliure mercat interior. Cal tenir present el context de l'època, en plena Guerra Freda, durant la qual la ingerència de les empreses dels Estats Units a l'Europa Occidental suposava una competència a nivell econòmic desigual per les indústries europees. Obeint aquesta premissa s'establí un mercat únic entre els països més poderosos del bloc capitalista amb una frontera comuna protegida per aranzels.

La CEE es va ampliar el 1973 i al 1986 van entrar a formar part els estats espanyol, portuguès i grec. Aquesta entrada va coincidir amb la crisi del bloc socialista, que va ser aprofitada per accelerar el procés de destrucció dels estats del benestar a occident i per implantar les polítiques liberals de les quals ara n'estem patint les conseqüències.

En aquest context es va signar l'Acta Única Europea, que suposà la creació d'un mercat únic de lliure circulació de mercaderies, capitals i persones, que en el fons tan sols servia per beneficiar les multinacionals i en molts casos també va comportar la pèrdua de molts teixits productius. Aquestes noves regles del joc implicarien unes teòriques llibertats de circulació que a la pràctica s'apliquen de manera selectiva, ja que les fronteres es tanquen i obren a conveniència dels respectius estats.

Amb la desaparició del bloc socialista: acceleració del neoliberalisme

La caiguda definitiva del bloc socialista va permetre accelerar l'aplicació de les polítiques neoliberals amb l'aprovació i entrada en vigor del Tractat de Maastricht (1992). Aquest acord suposà un salt qualitatiu fonamental en el procés d'integració europea, ja que els estats cediren importants parcel·les de sobirania en benefici de les institucions europees. Amb aquest tractat, pel qual la CEE es convertí en Unió Europea, es reforçà la integració econòmica amb el procés d'unificació monetària i la creació del Banc Central Europeu. Amb aquesta unificació monetària es pretenia crear una nova divisa que permetés plantar cara al dòlar i pogués asentar les bases per un nou poder financer. Per tant bona part de la política econòmica es va destinar a mantenir l'Euro com una moneda forta a nivell internacional. A més a més, el Tractat de

Maastricht va fer avançar la integració de polítiques internes (ciutadania europea i cooperació mútua en les àrees de justícia i interior) i externes (amb l'establiment d'una política exterior comuna).

El procés d'ampliació va continuar entre els anys 1995 i 2007 amb la integració de la majoria de països del nord i centre d'Europa arribant a l'actual Europa dels 27 estats. Tot i això, després que en els darrers anys s'hagi impulsat la Constitució Europea i que diversos estats membres l'hagin rebutjat, s'ha acabat optant per no consultar més a la població i aprovar el Tractat de Lisboa, que regirà el futur de la Unió Europea.

Més explotació i precarietat per a treballadors, jubilats, estudiants i immigrants

L'aplicació dels principis d'Adaptabilitat, Iniciativa Empresarial i Camp Laboral trasllada la responsabilitat de la condició d'aturat de la política econòmica al treballador/a, ja que es considera que el fet d'estar sense feina es deu a la manca de flexibilitat de les persones a l'hora d'adaptar-se a les condicions de treball —entre les quals, evidentment, hi ha el salari—, a la idea de no ser prou emprenedor o emprenedora com per a crear una empresa o al fet de no haver-se preocupat d'obtenir les habilitats que en aquell moment es demanen al mercat.

En els últims temps la Unió Europea ha afirmat la "necessitat" de reduir la despesa pública en polítiques de benestar. Una de les qüestions més importants és la reducció de la despesa en pensions de jubilació, amb la justificació que aquestes seran econòmicament insostenibles en 50 anys. Aquestes prediccions serveixen per legitimar la reducció de la despesa total dels estats en pensions, disminuint la quantia atorgada per

aquestes, així com la disminució de la duració de la jubilació, amb el conseqüent augment de l'edat de jubilació.

Com a solució a aquesta possible falta de fons també s'apunta directament cap a la privatització dels sistemes de pensions, argumentant que els fons privats de pensions són més rentables que els públics, ja que depenen dels mercats financers i són diners disponibles per noves inversions. Aquest tipus de reformes amaguen una aportació de nous recursos per als mercats financers europeus per poder generar encara més beneficis i poder posar-se a l'alçada dels mercats financers nordamericans.

Els paràmetres marcats en matèria laboral són també el full de ruta per a la presa de decisions al voltant de l'educació. És a dir, les polítiques educatives dels estats han d'adequar-se a les necessitats del mercat, per damunt d'altres objectius, com el d'una educació crítica, de qualitat o multidisciplinària. L'objectiu de les polítiques educatives passa a ser la creació de mà d'obra amb uns coneixements orientats a l'obtenció de beneficis per a uns pocs i deixant de banda aquells estudis o aquells enfocaments educatius que no vagin en aquesta línia.

L'aplicació del Pla de Bolonya a les universitats, tot i que es presenta com un avenç pedagògic que molta gent estava esperant, amaga un gir en la concepció del model universitari, en el qual les relacions acadèmiques es converteixen progressivament en mercantils. Aquestes polítiques educatives s'emmirallen en les del model nord-americà, on les empreses són les que financen els estudis de les classes populars, sempre sota els paràmetres i necessitats productives de cada moment concret (obtenint benefici a curt termini de la seva inver-

sí). Per tal de generar més ingressos, la Unió Europea pretén l'obertura a donacions privades, la venda de serveis i dels productes de la investigació a les empreses, així com l'augment de les taxes que paguen els estudiants, condicionant la Universitat als interessos privats dels més rics.

La voluntat que hi ha darrera de les polítiques europees d'immigració és promoure una immigració legal, selectiva, autoritzada i reglamentada, per tal de disposar de mà d'obra sempre que sigui necessari i de regular-la sempre que es cregui convenient. És a dir, que en comptes de referir-se a la immigració com al dret de viure en qualsevol lloc en funció de les necessitats de cadascú, s'entén com la circulació de mà d'obra subjecta a les necessitats de l'economia capitalista. La Directiva de la Vergonya indica que tota persona immigrant en situació il·legal pot ser deportada en qualsevol moment. Segons aquesta directiva, també es poden dictar expulsions per motius d'ordre públic o de seguretat nacional, encara que les persones hagin regularitzat la seva situació a partir d'un permís de residència o de treball.

NOM I COGNOMS:
DIRECCIÓ:
POBLACIÓ:
TELÈFON:

CODI POSTAL:
COMARCA:

CORREU ELECTRÒNIC:

SUBSCRIPCIÓ 10€

COL-LABORACIÓ 20€

NÚMERO DE COMPTE:
BANC O CAIXA: - - - - -

OFICINA: - - - - - NUM CONTROL: - - - - - COMPTE: - - - - -

AUTORITZO QUE CARREGUEU AL CC O LLIBRETA INDICADA ELS REBUTS QUE SE US PRESENTARAN EN CONCEPTE DE SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA TANYADA.

SIGNAT:

Pel que fa a la política exterior, la UE ha signat tractats amb diferents països d'origen – sobretot del Magreb i de la ribera sud del Mediterrani – mitjançant els quals s'estableixen mecanismes de deportació. Per facilitar el compliment d'aquests tractats, la Unió Europea proporciona contingents de material policíac i eines de control de fronteres als països d'origen, emmascarades públicament com a ajudes al desenvolupament.

Cap a una Unió Europea insostenible

Com que l'objectiu prioritari de la Unió Europea és el de crear un mercat interior sense barreres capaç d'esdevenir una gran potència, les polítiques que es desenvolupen queden subjugades a aquest objectiu, per damunt de l'equilibri territorial o del respecte al propi medi. Aquest model productiu en l'àmbit de l'agricultura beneficia principalment a les grans empreses alimentàries europees, ja que porta cap a una agricultura cada vegada més concentrada en poques mans, altament industrialitzada i

molt més dependent de combustibles fòssils en tota la cadena de producció i distribució. Així mateix, darrera d'una relativa restricció en l'ús dels transgènics no hi ha l'interès de mantenir un equilibri i una cohesió territorial, sinó el de protegir la indústria agroalimentària europea davant les empreses nord-americanes de transgènics.

Pel que fa als transports, el procés de construcció europea s'ha caracteritzat per la liberalització i privatització de les xarxes de transports públics i, d'altra banda, pel foment de grans infraestructures, tant a nivell de carreteres com de ferrocarrils, destinades al transport de mercaderies. Aquestes infraestructures, paradoxalment, han estat finançades amb els Fons de Cohesió.

La UE, també presó de pobles

De la mateixa manera que la construcció europea se centra en les polítiques

financeres i les d'afers exteriors, cal tenir en compte que la UE segeix mantenint els estats com una estructura fonamental de poder. Per tant, les institucions europees mai donaran suport a cap moviment polític o social que vagi en contra dels interessos dels seus estats membres. És a dir, tot i que sembli paradoxal, la mateixa UE que obre fronteres i es presenta com la garantia de llibertats i drets és la que blindava als estats i els garanteix la seva integritat territorial. La UE respecta les legislacions espanyola i francesa en relació a l'administració territorial dels Països Catalans i, per tant, les institucions europees són impermeables a la voluntat dels pobles a l'autodeterminació. La UE no només no és una eina per facilitar una hipotètica independència de la nostra nació, sinó que és una estructura política que reforça el pes de la legislació espanyola i francesa i que, per tant, encara ens dificulta més el pas cap a l'autodeterminació.

RESTAURANT BAR
JAC ROIG
 Travessia del Portal, 10
 Capellades
 Telèfon 93 8013552

 c. Tordera 34
 08012 Barcelona
la Barraqueta
 ateneu independentista
 de Gràcia
Sirga **node**
 llibreria en moviment espai de programari lliure

Terrassa catalana
P'ESPARRACAT
 apartats i begudes de la terra
El punt de trobada del Montserratí

 Cultura i música del país · Tastots · Begudes de la terra · Exposicions · Partits del Barça des del 24 d'abril de 2004
 C. Felu Monó, 18 · Espartaqueira · Tel. 93 770 80 99

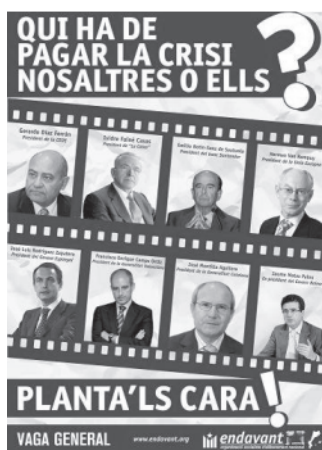

 C/ de baix 14, Terrassa
L'ESTAPERA
 Reserves: 93-733.99.43

racó

 de la corbella
 obert de dilluns a dissabte
 desdejuns, esmorzars i sopars...
 al barri de Velluters, València
 692083338 racocorbello@gmail.com

la fornal
 associació cultural

La Bodegueta
 c. Pintor Fortuny 14
Molins de Rei

Es fa imprescindible sumar capacitats, voluntats i esforços amb la perspectiva d'avançar en la convocatòria d'una vaga general que permeti alçar la veu i reforçar la capacitat de lluita dels i les treballadores i classes populars catalanes en defensa dels nostres drets

Per una vaga general

Davant les retallades socials i salarials del govern del PSOE

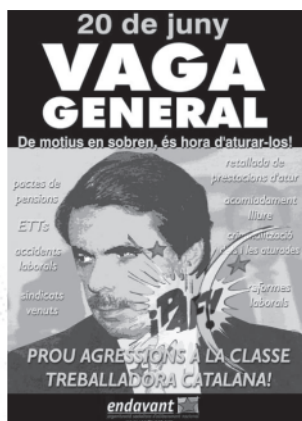
El passat dimecres 12 de maig, el govern espanyol anunciava un paquet dràstic de retallades socials amb l'objectiu de reduir el dèficit públic per al 2011. Amb aquestes mesures el PSOE torna a atacar els drets dels treballadors i treballadores i vol fer pagar la crisi als sectors populars aplicant mesures neoliberals, aprofundint en les polítiques que ja hem estat patint els últims 30 anys.

Aquestes retallades, dictades per la Unió Europea i el Fons Monetari Internacional, preses sota la pressió i xantatge dels mercats, suposen un nou intent de salvar els comptes de resultats d'una minoria de privilegiats, i responen a la necessitat de garantir l'estabilitat financera de l'euro, a costa del sacrifici de la majoria treballadora.

La Unió ha exigint al Govern espanyol un fort reajustament econòmic per tal de reduir el dèficit públic, en la línia dels països que estan patint amb més força la crisi capitalista. Després de les dures retallades socials a Grècia, ara li ha tocat a l'Estat espanyol. Zapatero ha decidit complir com a bon lacai les instruccions dels buròcrates dirigents de les institucions econòmiques europees i del FMI, unes instruccions que només tenen com a objectiu preservar els interessos econòmics dels gran capitalistes a costa del treball, esforç, sacrifici i drets adquirits de la classe treballadora.

El dèficit públic, que segons l'ortodòxia econòmica dominant s'ha de retallar dràsticament per tal de fer contents els mercats i protegir la moneda única, ha augmentat a causa de la crisi desencadenada per la bombolla especulativa financera provocada per les desregulacions implantades per les polítiques ultraliberals que han regit la UE. Ara la Unió exigeix que siguin els treballadors que paguin la factura d'aquesta crisi, que no han provocat, amb rebaixes salarials i retallades socials.

Hem de denunciar com la Unió Europea actua cada vegada més clarament com a garantia que les polítiques econòmiques no es desviaran de l'ortodòxia neoliberal més fonamentalista, i esdevé així descaradament un govern al servei dels interessos dels grans bancs i empresaris europeus, impedint que cap país europeu s'aparti d'aquesta política i exerceixi un mínim de sobirania pròpia. En aquest sentit des de la defensa de la sobirania del poble català hem de denunciar aquesta usurpació de la ja insuficient democràcia a mans d'un govern i unes institucions econòmiques opaques i d'escassa legitimitat democràtica. Aquesta crisi i la manera com la UE està imposant retallades socials a tot el continent demostren que no és cap projecte al servei dels i les ciutadanes ni els pobles, sinó al servei de les classes dominants. La UE no és cap garantia de progrés, de justícia, ni de major llibertat, sinó de major desigualtat, i de de-

pendència política i econòmica dels Països Catalans com a perifèria subordinada de les grans potències d'Europa.

Pel que fa a l'Estat espanyol, amb aquest nou atac als drets i condicions de vida de la classe treballadora, la socialdemocràcia espanyola i catalana, representada pel PSOE i les seves sucursals, amb l'ajut de les cúpules sindicals de CCOO i UGT, continua complint amb el seu paper històric: fer de servil criat dels interessos del capital. Després de les primeres amenaces al sistema públic de pensions, i a les portes d'una nova Reforma Laboral, el Govern espanyol torna a atacar els treballadors, els jubilats, o les famílies dependents uns mesos després d'afirmar que la crisi no la pagarien els treballadors.

La retallada salarial del 5% de mitjana per als treballadors del sector públic, no exclusivament funcionaris, sinó també tots els treballadors d'empreses de l'estat i les administracions, i la congelació salarial per al 2011; les retallades antisocials com la suspensió de la revalorització de les pensions; l'eliminació de la jubilació parcial; la retirada de les ajudes de 2500 euros per infant; l'eliminació de la retroactivitat dels pagaments a les famílies amb persones dependents; o la retallada en 600 milions d'euros en les ajudes al desenvolupament, certifiquen la intenció del Govern Zapatero de fer

pagar la crisi a aquells que menys tenen, al conjunt dels i les treballadores i no als causants de la crisi: els banquers, les grans fortunes o els especuladors financers i immobiliaris.

Aquestes retallades són especialment punyents venint d'un govern que va rebaixar els impostos als beneficis, al patrimoni, a les rendes més altes i va establir un fons de 50.000 milions d'euros per a caixes i bancs, sense cap condició ni control, un govern que va malgastar milers de milions en un Pla E que només ha beneficiat a un petit grup de grans empreses de la construcció perpetuant un model econòmic insostenible i un treball de pèssima qualitat i cap futur.

Tampoc podem deixar de qualificar l'anunci d'una rebaixa en un 15% dels elevats salaris dels membres del Govern com una mesura cosmètica i populista, sense efecte real, feta amb l'objectiu d'evitar les crítiques contra una classe política cada vegada més corrupta i que s'ha dedicat durant tants anys a servir els interessos dels grans empresaris i banquers. El "sacrifici" personal de Rodríguez Zapatero (que cobra un sou de més de 7400 euros mensuals), i dels membres del seu Govern i d'altres presidents autonòmics que, com Montilla, s'han apressat a baixar-se el salari en un fals acte de contricció, no pot amagar el paper còmplice dels gestors polí-

tics en una crisi capitalista que ha deixat un real 25% de la població activa dels Països Catalans en l'atur, milers de desnonaments, i un augment de la precarietat entre les classes populars.

Davant d'aquesta agressió, i de les previsible noves retallades i atacs, des d'Endavant (OSAN), refermem la nostra aposta política de treballar per organitzar i mobilitzar el conjunt de la classe treballadora dels Països Catalans, al costat de l'esquerra sindical, les organitzacions i plataformes rupturistes del nostre país, per tal de dotar els sectors populars d'una capacitat de resposta política i organitzativa a l'alçada de les agressions del capital. Una vegada més, es fa imprescindible sumar capacitats, voluntats i esforços amb la perspectiva d'avançar en la convocatòria d'una Vaga General que permeti alçar la veu i reforçar la capacitat de lluita dels i les treballadores i classes populars catalanes en defensa dels nostres drets, tant davant d'aquesta agressió com de les futures agressions en forma de reforma laboral o retallada del sistema públic de pensions que ja comencen a prendre força i que seran més dures si no som capaços de presentar batalla de manera molt més contundent i organitzada.

Els efectes de la crisi

Patronal i governs perfilen un futur immediat de major explotació i retallades socials

Europa reclama a canvi dels seus avals i ajuts que "tranquil·litzin" els inversors dels mercats, dràstiques mesures d'ajust estructural, mitjançant el que anomena 'devaluacions internes: una baixada generalitzada de sous, pensions i prestacions socials, i més mesures de desregulació laboral, com en el cas de l'Estat espanyol

El context europeu: un mite que fa fallida

La crisi econòmica i les seves dramàtiques conseqüències per a la gran majoria han posat sobre la taula el veritable caràcter del projecte de la Unió Europea i de l'euro. La lluent façana que ens havien presentat sempre, la d'una garantia de seguretat econòmica i benestar, es veu cada vegada més fosca i espel·lifada, a mesura que es fa cada vegada més evident la creixent desigualtat i precarietat que les polítiques econòmiques europees han estès per tot el continent. Davant aquesta situació l'esquerra i el moviment obrer europeu no només han de combatre les mesures antisocials que pretenen fer pagar els plats trencats a les grans majories treballadores, sinó que s'enfronten al repte de plantejar una alternativa a aquest projecte que durant tants anys ha estat considerat, igual que les polítiques econòmiques de caràcter ultraliberal, fora de tota discussió.

La crisi revela el caràcter antisocial del projecte europeu

El projecte econòmic de l'euro, que entrà en circulació el 1999 ha significat una obsessió pels "criteris d'estabilitat" que havien d'assegurar un euro fort que atragués capital al mercat europeu. Així, des de l'aprovació del tractat de Maastricht i la seva entrada en vigor el 1993 s'ha reduït dràsticament la despesa pública, s'han pressionat els salaris a la baixa, gràcies a les polítiques de desregulació laboral, alhora que es debilitava la capacitat de negociació dels tre-

balladors. L'estratègia de Lisboa, adoptada pel Consell Europeu a partir del 2000, amb l'objectiu de millorar la 'competitivitat' europea, representava un pas més: la privatització dels serveis públics, retallades dels sistemes de pensions, més precarització laboral i el pacte d'estabilitat per escanyar encara més la despesa pública.

Com és sabut, la baixada dels ingressos reals, i el conseqüent endeutament massiu, afegit a la desregulació financera, conseqüències totes de les polítiques neoliberals, van inflar la bombolla financera que ha acabat esclatant i desfermant aquesta crisi econòmica global. Una crisi que té les seves arrels en les pròpies contradiccions irresolubles del sistema. A nivell europeu, han estat justament els estats que havien estat lloats i assenyalats com a exemples d'èxit del model, com és el cas d'Irlanda o l'Estat espanyol, amb creixements basats en aquesta bombolla especulativa, al costat de Grècia i Portugal, amb els salaris més baixos, els que han patit les conseqüències més dràstiques de la crisi.

Els estats, que amb la crisi han hagut d'incrementar el seu dèficit públic, han recorregut a crèdits dels mercats financers. Els bancs i inversors europeus, que havien estat rescatats per les enormes injeccions del Banc Central Europeu evitant les conseqüències dels seus tèrbols negocis especulatius, tornen ara a fer-se d'or demanant grans interessos als països més dèbils o vulnerables. Europa reclama a canvi dels seus avals i ajuts que "tranquil·litzin" els inversors dels mercats, és a dir que garanteixin els guanys dels grans capitalistes, dràstiques mesures d'ajust estructural, mitjançant el que anomena

'devaluacions internes', les quals no es refereixen a la moneda, que és comuna, sinó a una baixada generalitzada de sous, pensions i prestacions socials, i més mesures de desregulació laboral, com en el cas de l'Estat espanyol. La suposada seguretat de l'euro i el banc central únic no serveixen per a res als governs que s'apressen a adoptar les mesures draconianes exigides.

Patronal i Govern espanyol: avançant cap a una nova Reforma Laboral

Al mateix temps que l'atur i la degradació de les condicions vitals condueixen al conjunt de les classes populars dels Països Catalans a la precarietat i la misèria, la patronal, el govern espanyol i la dirigència de CCOO i UGT mantenen la seua estratègia de suport a les grans empreses capitalistes, formant un bloc consolidat en defensa del gran capital. Al llarg del 2009 les entitats financeres varen rebre 150.000 milions d'euros provinents dels fons públics; el sector automobilístic, mitjançant el Pla Renove, va ingressar 4.000 milions d'euros, i les companyies constructores van recaptar 8.000 milions d'euros mitjançant el Pla E. Cap d'aquestes mesures ha reduït l'atur, ans al contrari: en abril de 2010 les treballadores que, segons l'Enquesta de Població Activa, no tenim feina als Països Catalans arribem

el 1.400.000, un 20% de la població activa, mentre que la Coordinadora Obrera Sindical apujava aquesta xifra als 1.700.000 aturats i el 25%.

Més explotació en l'horitzó més immediat

La nova ofensiva contra els drets de la classe treballadora a l'Estat espanyol s'ha centrat en l'anomenada *Tisorada* de Zapatero, una sèrie de retallades dictades per la Unió Europea i EEUU per tal de generar 15.000 milions d'euros i reduir el dèficit públic. Les retallades socials han afectat, com no podia ser d'una altra manera, als sectors populars, en una continuació de la proposta del Govern espanyol d'ampliar l'edat de jubilació en 67 anys.

Les mobilitzacions de febrer i la convocatòria de vaga en la funció pública del 8 de juny, acordades per la dirigència de CCOO i UGT davant la pressió entre la seua afiliació, per a callar les possibles crítiques sobre la passivitat i inacció de la burocràcia sindical davant el creixement de l'atur i les seues terribles conseqüències, són un mínim que resulta insuficient i difícilment podran silenciar les veus cada vegada més significatives que clamen per la convocatòria d'una vaga general.

Mentrestant, l'aprovació d'una nova

Reforma Laboral, ni que siga per decret, és una ja una realitat. Damunt de la taula es troba la rebaixa de la indemnització per acomiadament, estenen les modalitats contractuals que permeten 33 dies d'indemnització per any treballat, i generalitzant-les entre la joventut. Ara bé, la patronal no renuncia al seu desig d'arribar a l'acomiadament lliure.

En el futur més immediat, el gran capital espanyol i europeu aposta per suprimir l'Estatut dels Treballadors, per tal de tenir les mans lliures per a poder imposar a cada conveni sectorial o d'empresa condicions laborals cada vegada més dures. Així mateix, porta mesos reclamant l'eliminació de l'autorització administrativa per a l'aprovació dels Expedients de Regulació d'Ocupació, cosa que els permetria acomiadar de manera automàtica milers de treballadors sense cap impediment legal i evitant la negociació amb els Comitès d'Empresa corresponents.

La patronal espanyola exigeix al Govern desvincular la revisió dels salaris de la inflació i de l'IPC, reduir el temps de cobrament del subsidi per desocupació, i reformar el sistema de pensions. En aquest sentit, manté la proposta allargar la vida laboral en un mínim de dos anys, estendre el període de computació per al càlcul de les pensions de 15 a 25 anys, reduir la pensió percebuda, que actualment es troba en el 80% del darrer salari cobrat, i restringir de forma important la prestació de viduïtat, augmentant els requisits d'accés, baixant les quanties i limitant els beneficiaris.

Cal recordar que la CEOE, la patronal espanyola, està encapçalada per l'empresari d'èxit i gran gestor Gerardo Díaz Ferrán, que des de desembre ha tancat l'asseguradora Mercurio, ha deixat sense feina 640 treballadors d'Air Comet, encara deu el cobrament de les nòmines als seus antics empleats, i té milers de clients amb el bitllet pagat però sense avions amb els quals volar.

Països Catalans

Projecte de majoria popular

L'Esquerra Independentista té un projecte per a ser aplicat i realitzat. Aquest és un punt que cal no oblidar, i cal que la militància que tingui present en tot moment, i que tothom tingui clar, que si volem fer-ho, hem de ser majoria a la societat. I només aconseguirem bastir un projecte majoritari si aconseguim que els sectors populars de la societat catalana s'hi sumin de forma majoritària.

Aquest article va adreçat essencialment a combatre els arguments del discurs independentista autoanomenat 'interclassista' -aquell que ve a dir allò de "primer la independència i després ja veurem si s'ha de ser de dretes o d'esquerres"-, o parlant amb propietat, la tàctica interclassista que proposa ajornar tota discussió sobre el model social i econòmic fins al moment en què disposem d'un Estat propi.

Aquest plantejament sorgeix fruit de dos errors: d'una banda, de pensar erròniament que la independència, almenys d'una part del territori (el Principat, generalment), està a tocar en termes cronològics; i de l'altra banda, que en aquesta conjuntura caldria que cadascú deixés de banda el projecte propi (o almenys apartar-lo temporalment) per tal de suposadament no perjudicar l'entesa i la unitat

entre tots els sectors partidaris de dotar els Països Catalans, o parts d'aquests, d'un Estat propi.

Aquestes dues premisses, però, són falses perquè ni la independència (o dotar-nos d'un estat propi, tot i que no és el mateix que la independència, hi ha un matís molt important) és a tocar, ni tampoc res no justifica que es deixi el projecte propi de banda. Perquè cal saber que una cosa és afavorir la unitat tàctica, conjuntural, amb totes aquelles forces i agents que d'una manera o altra treballin per la independència, i una altra ben distinta és renunciar al propi discurs, cosa que és pràcticament impossible i no porta enlloc.

Centrem-nos en aquest darrer punt: per tal que ningú s'enganyi ni s'equivoqui, l'Esquerra Independentista sempre ajuntarem forces amb qui convingui, sense sectarismes però també sense ingenuïtats, per a trencar amb Espanya, el seu marc territorial i tot el que comporta trencar amb aquest projecte secularment imperialista, repressiu i aristocràtic-burgès. I ho farem en la mesura que això suposi avançar en termes d'emancipació com a societat, com a persones, és a dir avançar cap al Socialisme i la Independència. El que no farem, però, és renunciar a dir públicament quin és el nostre

projecte, per a pretesament “centrar-nos en la prioritat d’assolir la independència”. Aquest, com dèiem, és un fals debat i una falsa disjuntiva, que pretén situar el debat de la independència en una nebulosa allunyada de la realitat d’aquesta societat. Per contra, cal “caminar separats, però colpejar junts”. Aquesta és sens dubte una posició pragmàtica i encertada, ja que si les cartes que té cadascú s’ensenyen sempre serà millor que tenir-les igualment i amb moviments sota la taula, ocults.

I si parlem de projectes, el projecte de l’Esquerra Independentista sense cap mena de dubte és el que pot fer una major contribució a la consecució de la independència, ja que és l’únic (o el que ho fa de forma més clara) que s’adreça i interessa a la majoria de la població, a aquesta llargament majoritària part de la societat catalana que som les persones que depenem del nostre sou per a viure, o que sense tenir un sou directament no disposem de mitjans de producció o importants capitals per a viure. El nostre projecte socialista, és a dir, el projecte de redistribució de recursos i reorganització del sistema productiu que proposem és l’únic que pot assegurar l’accés a uns mínims educatius, donar una sanitat pública de qualitat per a tothom, fer que els ajuts econòmics no vagin a parar a les mans dels banquers

sinó a les famílies treballadores que realment ho necessiten, etc. I per tant, aquest projecte, el nostre, és l’únic que pot sumar la majoria popular catalana al projecte per la Independència nacional i evitar que aquesta proclama caigui en el desinterès i la indiferència.

I si, finalment, parlem en termes d’actualitat política, cal tenir present que les consultes independentistes que estan tenint lloc al Principat són un camp també de lluita ideològica, on cal treballar per a desemmascarar les posicions “regional-independentistes”, aquelles posicions que se centren en reclamar la independència per etapes o directament només per al Principat. Aquesta és una ideologia resultant de 30 anys de pujolisme, de regionalisme autonomista, que ens indica que encara queda molt de camp per recórrer en la conformació i consolidació del discurs i el projecte independentista que realment pugui acomplir la tasca de fer que els Països Catalans esdevinguin independents i socialistes.

...aquelles posicions que se centren en reclamar la independència per etapes o només per al Principat són resultat de 30 anys de pujolisme, de regionalisme autonomista, que ens indica que encara queda molt de camp per recórrer en la conformació i consolidació del discurs i el projecte independentista.

Condicionaments estructurals en les relacions sexoafectives

Hi ha hagut canvis en el model dominant de relació sexoafectiva. S'ha deixat enrere aquella idea del matrimoni per a tota la vida i a les llars, on les dones combinen el treball productiu i el reproductiu, però la responsabilitat fonamental continua caient sobre les dones

1. La importància de les relacions sexoafectives en la lluita feminista.

El món de les relacions sexoafectives és un dels aspectes de les nostres vides on més es manifesta l'estructura patriarcal de la societat i les conseqüències nocives que té sobre la nostra salut física, mental i emocional. La pitjor part, per descomptat, ens l'enduem les dones. Es tracta d'un aspecte que és considerat com a privada i és fàcilment ocultable, i molts cops la forma d'encarar-la entra en contradicció amb allò que projectem en la nostra vida pública. En les relacions sexoafectives, per tant, les actituds sexistes i els rols de gènere s'accentuen, i fins i tot les militants més conscienciadess ho experimenten.

El fet de treballar amb profunditat les relacions sexoafectives, comporta lluitar contra els rols de gènere i contra una forma de control social i econòmic, com es veurà més endavant. Aquesta qüestió és summament important en la lluita feminista perquè ens permet lluitar contra els estereotips de gènere, els quals condicionen la nostra manera de fer, pensar i sentir.

2. La realitat actual de les relacions sexoafectives

És inqüestionable que hi han hagut canvis en el model dominant de relació se-

xoafectiva. S'ha deixat enrere aquella idea del matrimoni per a tota la vida i a les llars, on les dones combinen el treball productiu i el reproductiu[1], comença a haver-hi un repartiment de les tasques domèstiques, tot i que la responsabilitat fonamental continua caient sobre les dones. En referència a les opcions sexuals, la lluita dels col·lectius per l'alliberament GLBT ha trencat amb els tabús i mites homòfobs, tot i que cal remarcar que el lesbianisme continua trobant majors traves que les relacions homosexuals masculines, i segueix romanent ocult o bé al servei del patriarcat, en forma de fantasies eròtiques masculines.

No obstant això, la idea fonamental, l'essència de les relacions sexoafectives, segueix sent la mateixa: rols de gènere, amor romàntic, aïllament, unitat econòmica de producció/reproducció i consum. I, concretament, la forma més estesa de comprendre l'erotisme és heterocèntrica i coitcèntrica.

2.1. L'activació dels rols de gènere

Amb aquest model imperant, el que trobem són homes i dones que reproduïxen uns rols que harmonitzen a la perfecció amb aquest tipus de relacions. Les persones continuem decidint viure en parella pensant que són els nostres sentiments qui ens hi condueixen, i iniciem els passos cap a la unitat familiar monogàmica i nuclear. Mentre no hi ha descendèn-

La maternitat, en les condicions estructurals actuals, sovint és la mort de les possibilitats d'emancipació i de l'activitat individual d'una dona

cia, la constricció no és tan forta, però tot i així, les contradiccions que s'intuïen mentre no es convivia adquirien major pes i es fan sòlides: la dependència envers l'altra persona, l'aïllament, el control de la vida de l'altra, la possessivitat i la gelosia... Les dues persones s'annexionen i es perd la individualitat, la privacitat. Els rols inculcats en el subconscient s'activen, fruit de nosaltres mateixes, i també del comportament i de les expectatives i els desitjos de l'altra.

Per a les dones, en relació al seu camí cap a l'empoderament i l'autonomia, aquesta activació resulta fatal: adquireixen el rol de vetlladores i esdevenen una font d'afecte inacabable,

com a resultat de la socialització de gènere a què hem estat exposades.

Per part dels homes, òbviament, els rols també es materialitzen i, fonamentalment, com a part negativa, pateixen les conseqüències de no haver treballat en absolut el seus propis sentiments i, per tant, la comunicació en aquest sentit els resulta difícil i molts cops els porta a la depressió, a la frustració o a la ira. Però aquests, per contra, s'emporten la millor part de les relacions: les atencions incondicionals del gènere femení, que els basteix d'una seguretat i confiança per a desplegar en l'esfera pública.

Es produeix una espiral malaltissa: les dones entreguen atencions i energia emocional, com si això estigués escrit en el seu codi genètic (de tan interioritzat que ho tenim) i esperen, de forma inconscient, rebre'n de forma recíproca. Però no és així, perquè no s'han socialitzat de la mateixa manera i els homes han estat educats identificant el món emocional com una debilitat que cal evitar. A mida que les dones entreguen estima sense rebre res a canvi, el subjecte que rep les atencions adquireix major poder als propis ulls i als ulls de l'altra. La mútua dependència creix, però l'estatus és diferent, i a mida que creix l'autoestima i confiança del subjecte dominant, disminueix la confiança i autoestima del subordinat. Es

tracta d'un cercle viciós que és difícil combatre un cop engegat. Molts cops, es trenca amb l'inici d'una nova relació, que únicament servirà per a començar de zero, però que probablement serà el nou escenari de l'espiral, i els subjectes desenvoluparan els mateixos rols. Per a les dones, en general, el dolor i la frustració que deriva dels espais privats acaba en malalties nervioses, en depressions i en el consum de psicofàrmacs. Per a les dones militants, a més, deriva en una disminució de la seva activitat política i del seu potencial revolucionari.

Quan a més de la parella entra en acció la prole, el rol de les dones s'acaba d'activar amb tot el seu potencial. La bona mare és un paper ben dissenyat del qual és difícil fugir-ne. Quan un infant està desatès, les mirades apunten als progenitors, però especialment centren l'atenció en la mare. La maternitat, en les condicions estructurals actuals, suposa sovint la mort de les possibilitats d'emancipació i de l'activitat individual d'una dona.

2.2. Els mites de l'amor romàntic

Les relacions sexoafectives amb el format convencional de parella monogàmica també comporten la posada en escena de tot l'ideari romàntic que hem absorbit des de la nostra innocent infància.

Estem fent referència a mites com el de la mitja taronja, l'amor etern, l'omnipotència de l'amor, el lliure albir de l'amor... per posar uns pocs exemples. Tothom sap què és l'amor romàntic, però són poques les persones que s'atreveixen a reconèixer que tenen aquesta idea més present de la que voldrien. El control, la possessivitat i la gelosia no són res més que el reflex d'aquest ideari romàntic. Aquest pot manifestar-se amb menor o major intensitat, però com més s'aproxima el tipus de relació al model convencional, més fàcil és que se n'adoptin aquests vicis.

3. L'origen del model actual

La concepció de l'amor ha evolucionat al llarg de la història en base als interessos de l'estructura econòmica dominant. El format que coneixem avui és la concepció més nova, que sorgeix amb la revolució industrial.

La burgesia va imposar el format amorós que més convenia a la reproducció de la seva estructura econòmica. És amb ella que apareix l'amor romàntic, emmarcat en la moral cristiana, i es materialitza en la família nuclear. Aquesta institució serà la nova unitat de producció i consum, i els rols de gènere quedaran més polaritzats amb l'agudització de la divisió sexual del treball, ja que a les ciutats l'espai públic i el privat queden encara més diferenciats. El pare és el sustentador, és qui desenvolupa un paper que obté un reconeixement públic i social (la tasca productiva); la mare s'encarregarà de convertir la llar en l'espai privat en què els membres trobaran estima i calidesa per a poder descansar i fugir de l'agressivitat del món industrialitzat (és a dir, realitzarà la tasca reproductiva). La feina de la mare, però, serà invisibilitzada i ignorada, estarà mancada de reconeixement social i la mantindrà en deute amb el seu protector.

L'home burgès trobava en la seva dona (que era la seva proletària particular) i en les dels seus assalariats, la forma de reproduir la força de treball de manera gratuïta. Aquest model, va ser estès a la resta de classes socials, imposant-lo com a model únic d'agrupació social sexoafectiva. L'ideari de l'amor romàntic va ser l'eina per a consolidar-ho, i el patriarcat i el capitalisme avançaren junts amb aquesta fórmula de reproducció permanent d'ambdós sistemes.

Gràcies a la socialització de gènere, quan les dones van començar a introduir-se en l'esfera del treball productiu, en cap cas van abandonar les seves responsabilitats reproductives. A causa de l'efectivitat de la socialització de gènere, quan el capitalisme va trobar en les dones una mà d'obra més barata i les va introduir en l'esfera del treball productiu, aquestes en cap cas van abandonar les seves responsabilitats reproductives.

Avui dia, el model de família nuclear s'està debilitant en la seva forma tradicional, però l'essència en roman viva, i simplement busca noves formes per a materialitzar-se, ja que l'estructura que l'empara segueix vigent. La raó és senzilla: la família impedeix que les cures i el conjunt de tasques reproductives siguin socialitzades, ja que les manté

en la invisibilitat de l'esfera privada, disfressades de devoció femenina envers els éssers estimats. La família, per tant, representa un enorme estalvi per al sistema.

4. La construcció de les alternatives.

Per què continuem perpetuant un model sexoafectiu que no defensa els nostres interessos personals, socials i econòmics (incloent-hi la defensa mediambiental com a qüestió transversal en els nostres interessos)? La violència de gènere, que està a l'ordre del dia, lamentablement, no és una altra cosa que el reflex de les actituds i valors patriarcals activats amb l'escenari de la família nuclear.

No es pot analitzar el model sexoafectiu dominant al marge del context socioeconòmic en el qual es desenvolupa. La societat capitalista aïlla les persones, ens segresta a partir d'hores i hores de treball que aniquilen la creativitat i la vitalitat, i que ens esgoten físicament i/o psíquica. Les persones som reduïdes a autòmats que ens regenerem a partir del consum de béns materials (majoritàriament inútils) o d'un oci alienant i impersonal. Els canals de socialització cada cop són menys freqüents i només es donen en forma de macro-trobades en què l'individu és un

agent passiu: futbol, concerts, els anomenats 'botellons', etc. La por a la soledat és un fet real i totalment comprensible. Som éssers socials i com a tals necessitem desenvolupar la nostra existència en contacte directe amb companyes que, a més de suport, ens proporcionin afecte. Però l'única sortida que permet l'ordre actual és la vida en parella.

Així doncs, no es pot defensar un model sexoafectiu que difereixi completament de la moral cristianoburguesa, prenent que l'assumim com a alternativa, si aquest no va acompanyat d'uns canvis materials que possibilitin la praxi de la nova fórmula. És a dir, alhora que cal iniciar processos per a eliminar el nostre absurd ideari d'amor romàntic, cal que identifiquem quines condicions materials possibilitarien portar a la pràctica models de relacions sexoafectives no dependents ni exclusius, que alhora potenciessin un nombre major i més profund de vincles de camaraderia.

És en aquest punt on, com a moltes altres parts de la lluita feminista, la lluita antipatriarcal i la socialista es donen la mà. No hi ha fórmules màgiques, sinó processos organitzats de transformació social. Les persones (joves i no tan joves) no tenim un fàcil accés a l'habitatge i les ajudes de les diferents administracions són insuficients i poc eficients. Cal treballar un mínim de vuit hores per a assumir un

lloguer per a una persona i, fins i tot així, no està assegurat arribar a final de mes, ja que per a una mileurista, pagar un apartament en una ciutat petita, més llum, aigua, manutenció diversa, transport... tot plegat, resulta una feina de malabaristes. Per a més dramatisme, el jovent i les dones tenim moltes més dificultats per a aconseguir contractes que ens permetin assumir aquestes despeses: la combinació amb uns estudis que suposadament ens asseguraran un futur (la qual cosa és totalment falsa), els contractes precaris temporals o de jornada parcial, la diferència salarial sexual, etc.

Tot plegat dificulta l'emancipació autònoma (no en parella) de les persones, ja sigui per primera vegada o al llarg de la vida adulta. En aquest sentit, són molts els casos de dones i homes que es veuen obligats a continuar convivint plegats per raons econòmiques, un cop ja no queda ni una espurna de l'amistat que els va empènyer a compartir el seu espai vital. Aquesta situació és més lamentable quan ens trobem davant d'un quadre de violència de gènere, en què una dona no té cap mena de possibilitat per a subsistir de manera autònoma.

Els requisits per a un nou marc de relacions sexoafectives, a grans trets, són senzills: habitatge per a tothom (amb fórmules d'espais compartits en favor de la sostenibilitat mediam-

Per què continuem perpetuant un model sexoafectiu que no defensa els nostres interessos personals, socials i econòmics?

biental), serveis socials de qualitat garantits... Es tracta, també, d'exigir la socialització real de les tasques reproductives, la qual cosa significa apuntar a un dels orígens fonamentals del patriarcat: la divisió sexual del treball. Per últim, el repartiment del treball productiu i reproductiu, i una nova organització dels temps i dels treballs[2] són també consignes que cal seguir.

Unes noves relacions sexoafectives, lliures dels mites de l'amor romàntic i de les constriccions patriarcales heterosexuales i coitcentristes, no es construiran de la nit al dia; de la mateixa manera que no ens podem desfer, homes i dones, de tot el pòsit cultural patriarcal de la nit al dia. Cal, doncs, que a la vegada que lluitem en les esferes públiques, també ho fem a nivell personal, perquè allò personal és polític. La clau està en vincular ambdues esferes, alhora que assumim que per a superar l'opressió patriarcal, capitalista i nacional cal comprendre aquests tres fronts de lluita de manera indèstria-ble.

Notes

[1] *El treball productiu és aquell històricament vinculat als homes. És el treball que es realitza a l'esfera pública i en el capitalisme ha estat remunerat. El treball reproductiu, d'altra banda, ha estat històricament vinculat a les dones; és el que es coneix popularment com a tasques domèstiques i no és remunerat. Aquest treball ha estat mostrat com una materialització de l'essència femenina, la qual cosa ha permès que s'invisibilitzés, ocultant-lo dins de la llar, i que esdevingués un treball gratuït. En realitat, si es comptabilitzés el volum de treball que aquesta tasca representa, suposaria més del 50% del PIB d'un país occidental. Més endavant es tractaran de forma extensa les causes i conseqüències d'aquesta diferenciació.*

[2] *Veure el document Crisis i dones: per una nova organització dels temps i dels treballs, editat per Endavant (OSAN) http://www.endavant.org/index.php?option=com_content&task=view&id=696*

La Rita i el fusell

*Entre la Rita i els meus ulls,
hi ha un fusell.
Tothom qui coneix la Rita,
s'hi prostra i prega
al déu dels seus ulls de mel.*

*Vaig besar la Rita
quan era petita.
Encara recordo com m'abraçava
i la més bonica trena cobria el meu braç.
Recordo la Rita
com l'ocell recorda el bassiol.
Oh Rita,
entre nosaltres, un milió d'ocells i imatges
i moltes cites
crivellades per un fusell.*

*El nom de la Rita va ser una festa a la meva boca,
a la meva sang el cos de la Rita va ser una celebració de noces.
Em vaig perdre en la Rita durant dos anys,
i dos anys ella va dormir sobre el meu braç.
Ens vam prometre davant del més bell calze
i vam cremar en el vi dels nostres llavis
i vam néixer de nou.*

*Oh Rita,
res no privava els meus ulls dels teus,
tret d'algunes becaines
o alguns núvols de mel.
Fins que va arribar el fusell.*

*Hi havia una vegada
oh, vesprejar silencis,
un matí en què la meva lluna va migrar lluny,
amb els ulls de mel.
I la ciutat
va escombrar els rapsodes,
i la Rita.*

*Entre la Rita i els meus ulls,
un fusell.*

Mahmud Darwix

